

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjorije reditel
i vřđávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisli se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvästvno 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednök na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsaki ev. dühovnik i vučitel.

Delavci králevstva Božega i njihova pláča.

(Mt. 20, 1 - 16.)

Jezuš večkrát v prilikaj, v prispodobnostaj pokáže notri králevstvo Bože, naj národ bole zarazmi, ka je tó králevstvo. V evangeliu Mt. 20, 1-16 pred nás postávi král. Bože kak edne velike gorice, v šteri je od ráne útre do késnoga večera vedno puno dela. Vért tej goric je Gdin Bóg, delavci smo pa mí ljudjë. Gdin Bóg vsakoga nás potrebüje pri tom deli. Vsa-koga človeka delavnost je potrëbna k to-mi, da se te od greha pokvarjeni, nevolen svét spremení na eden blájzeni, odíčeni svét, na tákšega, za kakšega je Bóg stvóro svét.

Vsi tisti, kí bógajo na delo zväjóči glás Boži, so delavci Gospodnovi, sodelavci Jezušovi, kí potom svojega vörvanja, poštenosti i lübéznosti svétijo v düševnoj temnosti, kak svëča na oltári i tüdi dobijo od Bogá nájem večne vrednosti — bláženstvo i žitek vekivečni. Mislili bi, da nega ni ednoga človeka na zemli, kí ne bi ščeo delati za te preveliki, večne vrëdnosti lon. Ali žalostno, da bi i dnesdén vnógim lehkó etak velo Gdin Bóg potom svoje sv. Rëči: „Ka stojite tü cëli dén manjúkivájóči? . . .“ I tej bi etakše prázno vözgovárjanje dáli na tó kárajóče pitanje: „Ár nás je ešče nišče në nájao.“ Pa Gdin Bóg zové nás na delo že rano, v zorje, to za načega detinstva, že te, gda nam mila mati

na tó prvo molitev sklene vküper roké. Potom nás zové v toj šéstoj vöri, v našoj mladosti i v toj devétoj, v zrëlosti našega življenja i či smo në düševno glühi, te bi mogli čüti Njegov zväjóči glás i začnoti bi mogli z tem odíčenim delom, z cimpranjem králevstva Božega tam v svojoj máloj familiji, ali v svojoj vési, ali v svojoj gmáni i cerkvi, kak nam je že móč dána od Bogá. Glásiti bi mogli z jezikom i z djánjom, da je bogábójčemi, poštenomi, lübeznívomi biti blájzenost, da je Gospodnomi Bógi slüžiti díka, da je Jezušov sodelavec biti nájvékše veseljë na svëti.

Žalostno je pa tó, da je dosta lüdi rávno v svojoj mladosti, gda je nájbole krepko i zmožno za delo, glüho za zväjóčo Rëč Božo. Májo vüha za vsako svetsko rabuko, samo za Rëč Božo në, májo voló i vrëmen za vsaki brlenc, samo za bogábójzást, za cimpranje králevstva Božega në.

Samo té, gda je móč tánihávrle, gda se že nasitijo malovrëdnoga zemelskoga poživanja, gda vidijo, ka je dosta blájze k njim na žitka pôti grob, kak zibel; te gda njim že skoron vdári ta dvanájsta, ta skrádnja vóra, té v onoj edenájstoj se odlóčijo za delo, od Bogá na njé zavüpano.

I Gospodár tē nebeski goric, králevstva Božega, čüdno razdeli lon; onim, kí samo od edenájste vöre mao delajo, rávno telko dá, kak onim, kí od ráne útre trpijo vročino sunca. Po človečem mišljenji je tó në pravica, ali či si globše premišlávamo, je tó edna nadčloveča, Boža pravica.

Obprvim záto, ár Gospodin Bóg ne g'eda na tó, kelko si odpravo, ár On méri i tvojo móč i vardéva i tisto polje dúhovno, na šterom delaš. Z málov močjöv trdo zemlo je boje težko obdelati, kakpa z velkov močjöv tó ráje. Záto Gospodin Bóg samo na tó gléda, z kákšov vörnostjov i vódržáajem oprávlaš tisto méaše, ali véraše delo v králeství Božem, štero je na tébe zavüpaó. Vréllost i vörnost vardéva, né tó, ali si napré pred drúgimi, ali odzajaj. Záto pa veli Jezus, da „dosta prédnji bode slédnji i dosta slédnji prédnji“. I tó záto, ár j'ih je dosta, kí napré letijo pred ove, naj se prédnji delavci bití vidijo i nikšo čést nosijo i viš, večkrát se njim posreči, da postánejo presbíterje, pa ešče inšpektorje ništerni, kí so ne od Bogá odebráni, nego samo od lúdi poz'án' né za volo svoje verevréllosti i vörnosti, nego záto, ár boje šúrke vüsta májo i dugši jezík, kak te drúgi. Gda se pa vardenejo, gda Gospodin Bóg vernost išče pri njij, té se pa vóskáže, ka so tó zádni, ka so húdi slugi, kí so ešče i tisti eden talentum zakopali, zgübili, šteroga je Bóg na njé zavüpaó, né ka bi ešče i drúge pridóbili kcoj. Gospodin Bóg vernost išče pri nás i pôleg té nás oblóna! Záto se vidi nam tak čúdnó rozdelenjé p'áče. Ali velika, Boža pravica je v tom.

Ob drúgim pa, kí od ráne útre mao, od svoje mladosti delajo v králeství Božem, kak sodelavci Jezusóvi, tisti od mladosti mao májo tákše veseljé i blájženstvo v svojem srcé, štero

té Bógi nepokorni nigdár ne čútiljo. I tó je pôleg lóna eden lépi dár, za šteroga je vrédno trpeti vročino dnéva.

Ne boj záto nigdár nevoščéni, či oni, kí samo od 11-te vóre delajo, isti lon dobíjo, ár se tákši i v nebésaj vedno májo žalostiti za oni 50 ali 60 lét, štere so brezi Bogá preživelí i v šteri so blódlili, kak te zgübleni sin. Ti pa, od mladosti vervajóči, si se vedno veselio i v dúhi krepio pri dómi Očé nebeskoga . . .

Gospôd nebeski goríc, králevstva Božega verne delavce išče i zdaj vedno, ali si že na delij? Pašči se, ár ne véš, gda ti pride ta 12 ta vóra, gda ti véčna nóč bode i niti edno vóro več ne boš mogo delati. I ka bode té z tebov, gda de Gospôd lon fálaó?!

Juventus.

Nega cèrkvi brezi verevadlúvánja. Verevadlúvánje je človeči odgovor na Bogá oznanenje. Verevadlúvánje je potrébno poznati i vervati. Kakšekoli svetno, ali tiváristveno društvo, ali korporacija lahko zathéva i túdi naprèspiše, ka koga sprimle i obdrži med svojimi kotrigami; túdi cèrkvi juš, tèm višé žitkagordánje je zathévati od svoji kotrig verevadlúvánjsko vernost.

(Z-predávanja D. K. B. púšpeka.)

Tré deklin hištória.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján oš, vp. vučitel.

(Nadaljávanej.)

III. Čarna deklina.

5

Zádyjova, ta lépa mama je záčala nervozna gratúvati; netrpliva nervóznost, nemírovnost, nespánost je jo mantrála, z-rečjöv te končne stotine beteg se je že vu vesnicaj túdi skažúvao. Z velkov močjöv vdári tá, gde se od natúre lúdjé odvnréno i z mešterskim razveseljávanjem se vá dijo, ali pa vu veliki bajaj z zdénjem, z-ničesa činénjem davljo dúše svoje.

Inda, ali ešče z ništernimi létí pred tèm — ešče i za moje mladosti vréméní — je sploj náčiji žitek tekao vu vesnički gospodski hižaj. Hižne gospé so žitka volo — nadigávajóče, človeka živce potrdjávajóče z prijétnim delom tro-

šile tá vrémén, štero vrémén je tak letelo, ka bi vsáki dén ešče rade z ništernov vórov podúžale. Ta edno mis'éče i vküpdržéče familije so edno nakanénje, eden nágib, edno želénje mele i njé ni edne kotrige je né bantúvala ona odúrnost, od štere Vórošmarty právi:

Na bélo spudrani obrázi,
K-ščápi priméren ténki zrás,
Fodrasta košava gláva:
Ti rávno nekážejo,
Kaj bi bila lépa dáma.

I túdi jáko pripravno nasledúje i tó „spucaj se od etec!“ Stirajte od sébe tó dúšo davéče stvorjénje, nedopústi te je k-sebi blúzi, ár gde tó ednók gori vdári svoj stan, tam se začne húdo, gréšno živlénje.

Ali kak je bilô dönok teda tó, gda smo se domá sami bodóči nigdár né navolili i vsepovséd je veselnost ládala?

Na lastivno nôto.

514. **D**íh se radúje V nami, gda čúje:
Pojdmo v hižo Božo Poslušat
svéto Nam rêč Gospodnovo.

2. V te tvoj hram esi, Oča nebeski, Nás
dúša tak vlečé, Da dámo tebi Hválo i dičenjé.

3. Blagoslovi Ti Národ tvoj míli, Šteri
te tak líbi; Oh zdrži nás zdaj I nadale túdi.

4. Tí večna zmožnost, Dáj nam mirovnost,
Vu materé cérkvi Bráni nás, Bože, Vu vsem
našem bojí.

5. Díka boj tebi, Oča nebeski Navkúp z
tvojim Sinom I Svétim Dúhom, Obeseliteľom!

Našoj šolskoj deci.

Hári Lipót ev. dúhovnik.

Z prvím septembrom so se znôva ôdprle
naše šolé. Deco, roditeľe, vyučíteľe pa nôve skrbi
čákajo.

Drága deca! Vi ste na pôti zemelskoga
vandrarstva pá k ednoj nôvoj postaji prišli. Šol-
ske dveri so se ôdprle pred vami, i zdaj nôvi
cili, nôva dela i nôve dužnosti čakajo vás. Ali
te meli potrebno môč za vse tó, ali te mogli
premágati vse zádeve, štere vô ščejo sprobati
vaše pámeti i vašega srcá môč, ali bô za vás
pomôč, štera bi vam v etom šolskom leti po-
mágala doségnoti vaše cile. Jas tak mislim, da

Tak je bilô tó, ka je mati notri spelala
svoje čeri vu vsefelé hižnoga dela i vértivanja
znánje i ôpravice; i či so li nê vsigdár samé
kúhale, nigdár so se nê bojale, či so se saka-
čice i slúžkinje premenjávala, ka poménka hráne
žmáh, zaostáne edno-drúgo hižno delo, ár so
znánje pri sebi i nê pri držini mele. Znale so,
kak bode z-pšenice on hirešen, žmáhni krúh,
šteroga je vsáki gôst, ki je k hiži prišao, občú-
dúvao. Znale so i tó, kakda bode z konôpel, z-
lenú ono lépo, hižno plátno, odnik, lenojca, z-
šteroga prído lépi běli stolnjeki, brsače, salvéti,
prtôvje; po dugi zimski večéraj so rogátali ko-
lovratje; matere, čeri so prele i pripravľale k-
štaferungi materiál, tak ka gda je či do omožitvi
prišla, je pune omáre, z lépoga hižnoga plátna,
navékke posebi správlene potrebčine krédi mēla,
štere so njē na cēli žitek zadosta bilé i štere so
i vnúkom v-herbijo prišle. Očevje so Jókai pi-
sátela návučne románe, Petôfia veršúše čteli gori

jeste, da bô za vás tákša pomôč, dosta svetli
Boží angelov je pripravľeni vam pomágati. Ali
so nê za vás dobri Boží angelje vaši lúb'ēni
roditelje, ki vás hránijo, lúbijo i za vás se bri-
gajo! Ali so nê za vás dobri Boží angelje vaši
vyučitelje, ki vam znánja, vere, vúpanja i lúbéz-
nosti hráno i pltvino ponújajo, ki zgorijo za vás,
líki svēče! Ali so nê za vás tákši dobri angelje
túdi šo'é. štere so vam zdaj ôdprle svoja vráta,
da bi vam prostor, mesto da'é, gde se léko včíte.

Ali Bôg je v vaša detinska srca i dúše
túdi posľao vás branēče angele. Mislim da jih
žē poznate. Zdaj ešče tĥo z zaprētimi perotami
počívajo v vaši srcaj, ali kak je pa jas omēnim,
tak ôdprējo svoje perôti, pred vás príletijo, v
rôko vam ségnejo, zovéjo vas v etom nôvom
šolskom leti naj žnjimi nôvo, vekivečno prijá-
telstvo zvēžete.

Prvi angel je pridnosti, delavnosti angel.
Njegove perôti so sive, ali kak orlovske močne
na létanje. Njegov gvant je prôsen, v rôki knjigo
i šker za pisanje drži. Vústa samo té ôdpré,
gda vam krátke ali dôack razmete reči i pravi-
ce glási. Ali znáte, ka lépoga vam právi té an-
gel? Glási vam sledēče pravice: Nē za šôlo,
nego za žívlēnje se včimo. Ki kak se vči, tak
vzeme tistomi hasek. Kakše je delo, tákša je
pláča. Začni rano i jedrno, edino tak dosta do-
ségneš. Ki samo začne, ali nikaj pa ne čini, on
je túdi nikaj nē ôdpravo. Pridnost je znanosti

familiji. Tak da so deca vu dúhi i tēli gori je-
máli i zdravi lúdjé grátali, nē njim dúše skvá-
rilo Bôg zná kakše zobstojnsko, frivolno čtenjé.
Svéto písmo so čteli, cerkevne pesmi popevali.

Minôla je zima, prišlo je sprotolētje z svo-
jimi veselimi ôpravícami, za sprotolētjem želva,
tak hitro, da so se niti nē dovedli. Silje se je
dozorilo, pod srp je prišlo. Vu svētešnji gvant
oblečene deklīne so žele. (Te so ešče silja nē
kosíli.) Zátó so se vu svētešnji gvant oblekle,
ár so znale, ka večér ples bode, no pa túdi zá-
to, ár je vezáčov šereg z korinami okinčani klo-
búkov noséči junákov stao.

Tákšega hipa smo pri z zémle vöcürēče
hladnoj vretini, štera je pri našoj njivi bila, obē-
divali. Dvá snopa odspodí, dvá snopa odzgora
poprēk spôdnji djáni, nam je bio sto, mesto
stolcov smo na snopji sedeli i hrána, kak je z
krblače naprē prišla, je vse tá bila, štero so oča
radí meli.

matí. Ka léko opráviš dnes, tisto ne odlášaj na vütro. Ki z trüdom sêja, on z radostjov ženja. Nega pravičnêšega pod suncom, nego tisti, ki se pašči i pošteno dela. Z dosta káplic veliki deždž nastáne, z dosta máloga veliko postáne.

V tej krátki pravica, štere vam pridnosti angel glási, se nahája vse delo ednoga šolskoga leta. Té krátke pravice vam tó ščéjo povedati, da za zemelski boj potrebno znánje edino z pridnostjov i z velikov poštenov delavnostjo léko doségnete.

Poslúšajte záto na pridnosti angela opomin, svojo dužnost spunjávejte verno iz ednoga dnéva v drugoga. Znanosti si ne moremo v ednom dnévi spraviti, nego kak grozdje dosta sunčni dnérov potrebúje, dokeč slatek sád postáne, tak túdi naša pamet, naše srcé se samo z dugim trüdapunim šolskim i domáčem včenjê osnôvi i popuni. Záto pa spoznajte že tó právo, pošteno delo v šóli i močno primte za rokô pridnosti angela, ki vam ga je Bôg za variváča poslaol.

Drúgi angel, šteroga je Bôg k vam poslaol, je angel dobroga, ki vás bráni od grêha i na plemenito jákost vas ščé vzgájati. Toga angela gvant i perôti so snežnobéle, obráz rdéči i od živlénja žaréči, v róki palico drži, da bi žnjôv vse neprijátele odtíraol od vás, šteri vašemi těli i dúši vkrádnosti ščéjo vse tiste kinče, telentume, štere je Bôg položol v vašá srca. Eden té ne-

prijátel vam právi, gda vas delo zové, ne delaj, ne trüdi se, drúgi vam právi, ne bôgaj, ne poslúšaj na svoje stariše, vučitele, trétji právi, ne lübi bližnjega svojega, ne pomagaj njemi, nego bodi nevoščen, bojdi trdoga, kamenoga srcá. Záto niti za edno minuto ne zapústite toga dobroga angela, držite ga močno za rokô, naj v vaší gingavi srca ne rasté trnje i smétje hüdoga, nego dobroga, lêpoga, plemenitoga cvetéše rôžice, štere naj ednôk dosta hasnovitoga sadú rodijo.

Známo, da dostakrát ešče toga nájbôgšega, nájplemenitêšega zná grêh i slab vzgléd vničiti z svojov oblástjov, če on ne ostáne v bližini jákosti angela. V detinskem vrémeni je srdcé hitro pripravleno na dobro, ali tak túdi na húdo. Záto vam naj ostáne jákosti angel vaš dober prijátel, ki vás naj v celom živlénji varje od grêha, od vsakoga hüdoga i nepoštenoga dela.

Jeste ešče eden trétji angei, šteroga je Bôg k vam postavol za variváča, tó je vere angel. Gvant i perôti njegove so pune svetlosti, njegov ponizen obráz próti nébi gléda i z čistim glásom zové, zové vás drága deca: hodite lübléni otroci k meni, ostanite z menom, jas vas navčim na Božo bojazen. Ar je samo tisti človek blájzeni, ki se vüpa v Bôgi.

Ostanite záto drága deca vsigdár v Božoj bojznosti, lübté, poštújte našo drágo evangeličansko církev, naše čisto evangeličansko vadiúvanje, k tomí ne bodite neverni, kak tó ništerni činijo, gda gorizrastéjo. Ar pôleg pridnosti, pô-

Hladne vretine voda je med čarnimi škri levkami vdrla vö vu velikoj obilnosti i včasí se je v-járek osnevála i brbučkajôč dale tekla. Sád i drúgo jêstvino, štera je hladna mogla ostáti, smo v-mrzlo vodô djáli. Po obedí so si oča malo doli legli, snop si djávši pod glavô.

V tom hípi so obédívali túdi žnjeci i pá se je zglásila nôta žnjecôv:

Nêdi, luba, na strnjišče,
Slaba si ti za srp ešče;
Vrezati se znáš na róki,
Što ti zavéže siróti.

Tam z ovkraj je naša hiža,
Béle rôže rastéjo tam;
Či bélo ščéš, bélo ti dam,
Či erdéčo; — tákša sem jas!

Po obedí med popêvkov hitro tečé delo; junákov eden tái „prgišče“ vküp nakláda za

snopje, te drúgi tái pôvrsla sūče: za vezáče so ti prvoga réda valón, z ednov nogôv na snop poklekne, pôvrslo mikmá dene, z klinom je zasúkne, po vozle vdári, obrné ga, malo ga poskübé i k-drúgomi ide. Snopje do večara posebi ostáne, večér je vküp znosijo i v križe skladéjo.

— Ni, ni, prihájajo gospodičina! Jaj da so dobro včinoli, ka so pá k-nam prišli! Nebi meli vôle ništerno „prigiščo“ vrezati? I naednôk se deset, dvajseti srpôv zblisne:

— Eti májo mojga! — Moj je bôgši!

— Ali moj je ešče bôgši, tak rêže, kak brítva, rávno v-etoj minuti sem se vrézala na špíci prsta. — Z rdéčim vlási povittjom si ga je notri zavézala i nê se je vidla na njem krv, pa je vu veliki kaplaj kvápila doll, kak se je po strnjišči i snopji viditi dalô. Samô od sébe se razmi, ka gospodičina nerazmi jáko k-žétvi i túdi nedobi jáko k-coj vôle, vidôča plazérani

leg vsákoga naprédénja edino Gospodin Bóg léko blagoslovi vaše delo. On léko dá vam, vašim starišom, učitelom móč i zdrávje. On vam léko pomága v zmenkanji, on vas potrôšta v tužnosti, dreselnosti, On je tisti, ki vsigdár pázi na vás. Poslušajte na reč vere angela, nasledujte povsôd njegovo svetlo postávo, gda vam povsôd i vsigdár po trnjavi i rôžnati potáj i stezaj hodéči, vsigdár na Bogá, na skrbnoséčega nebeskoga Očo káže. Túdi vi ste potrebni Bože skrbnosti, záto vsigdár Njega zovte na pomôč, vsáki dén jedrno molte k Njemi, naj tak postánete tálnicke Njegove móči, blagoslova i pomôči. Na tó vas vči vere angel, záto ga nasledujte v celom svojem živlénji.

Nasledujte pa toga angela vsáko nedelo, vsáki svétek túdi v cêrkev, tam opázite njegovo svetlo postávo na oltári, tam ga nájdete v molitvi, tam v spévanji pesmi, tam v orgelskom i zvonskom glási.

Žitek je eden težki boj, ali Bóg je pa vsigdár na pomôč tistim, ki ga ljubijo. Bóg vernoj, poniznoj deci odpoše na pomôč svoje angele: vaše stariše, učitele, šôlo, naj vas pripravijo na žitka té težki boj. Po njih vam pa dá na pomôč pridnosti ali delavnosti angela, dobroga ali jákosti angela i nazádne vere ali vadlúvánja angela. Če žnjimi v toplom prijátelstvi ostánete, tak v etom novom šolskom leti vaše naprédénje Bóg gvúšno blagoslovi i vaše delo korunúje z obilnim sádom, ki bode na hasek i naprédénje našoj evangeličanskoj cêrkvi, vašim líblénim bližnjim i celo človečoj družbi.

prst; ali záto se za celi svét nebi ovádila! Ete mláde dekliné njô za edno popolno, višise stvorjénje držijo i ka bi pravile, či bi spoznale, ka niti žeti nevê! I k-koncovi je vsáki ednôk obprvim žeo, zaká bi tak ona túdi nê ednôk začnola toga dela? V-rôke primle srp, ali nê toga brítve ostroga i tak z velkim trúdom vrêže ništerno prgiščo i po etom toga vsigdár nači gléda na pôli se dvê gúbê púklajôče delavke.

Proti večari dvê „prédnjivi deklini“ naprávita pšenični vènc, dôznjek i donájkajôč se vrnéjo domô; vu vési pri vsákôj hiži srcá vlejejo eden eden pehár vodé na obvéncano deklino, ár je telko preštímanja vrêden on, koga žétva je dokončana i prvoga vértá či túdi. Kém več pehárov vodé bobičijo na njé, tém vékše je počáščenje.

Po večerji se začne ples, šteroga vözmerjeno vrêmen je polnôč, dvanájet vóra; potom se na počinek vrnéjo i té počinek je jáko sladtek, jáko otávni, ár je po trúdavnom deli dáni.

Pobožni máli veršúšje, molitvi, za málo deco.

Z-„Magvetô“ verskoga časopisa vzéto. Poslovenčo: Flisár Jánoš. — (Pri verénávuka včénjê katekhétom na pomôč.)

I. V-cêrkev hodba.

Gdare jas vu cêrkev stôpim,
V-srdci Bože misli čútim,
Med dverami nepostánem,
Ese ino tá neglédam,
Z níkim si tam nezgučavam,
Lepô si na mesto sédem.

Zdühávam k-Bôgi pristojno,
V-mirovnom srdci mirovno,
Ponizno si Bogá zmolim,
Bôgi čést i díko slúžim,
Gda se orgole zglásijo
Spévam pesem navdúšeno.

Rêč Božo srdcá poslúšam,
Ka se glási dobrim dúšam,
Po Božoj slúžbi, spévanji
I po pobožnoj molitvi,
V-dúši, v-téli pokrepleni,
Odhájam k-dômi svojemi.

II. Vu cêrkvi.

Kak se orgole zglásijo,
Gori se zglédnem na táblo,
Pêsem knige naprê vzemem,
Gori si poiščem pesem.

Ne osmejávajte se ví mláde prijátelkinje i prijátele, ki ste prišli z menom k-mojemi mladosti mesti i jálno si nezamerkaite i nepítajte, jeli je pa k-sladkomi počínki uprav potrebna žétva?

Nê je rávno žétva potrebna, ali tó je pa že neodlášano vsegavêč potrebno, da se neodstránite, nezaprête od natúre i neodtegújete se od dela, ár vam tó dá móč, otávlanje, črstvost i nedopústí vam se pokorití živcom. Li tak nebudete slabe krvi, mrzli, hladni rôk bábice, od šteri níkak nemoremo misliti, ka bi žnjih prišestne zdrave matere, krepke gospé bilé: tákše, kakše so vam bilé stáre, indašnje babice i predbabice, one istinske, zdrave, krepke prékurske páverske i gospodske ženske i matere. Tó se nê samo ženskoga, nego i možkoga spôla túdi dostája.

Indašnje dekliné, ženske so bôse, li v-mrázi v-črevlaj obúte hodile i túdi so zdravêše bilé, ár so se nê tak hitro prehládile. Dnesdén mesto

I kak začamo spévati,
V dúši se mi radost čúti,
I da jas mam dobro grlo,
Navdúšeno popévam vrolo.

Bôgi čést i díko slúžim,
B'ájženo se v-srdci čútim;
Ali kém so vústa nêma,
Njih srdcá so not zmrznjena.

Tê neprído Bogà díčit,
Mogôče samsebé kázat,
Ka valá tém v cêrkev hodba?
Nedá njim Bôg blagoslova.

III. V-cêrkev idênja molítev.

Gospodne, z-velikim trôštom
Prihájam vu hižo Tvojo,
Molim Te vu mesti svêtom,
Za prevnôgi dobrôt tvoji.
K-Tebi ščém ostáti veren,
Tak bojdi naveke! Amen!

Bôg je preveč smileni i potrplivi; tak znà mučati i tak dúgo znà tázaglednoti toga najhújšega zbožnjàka túdi, tém više ga pústi brez kaštige živeti. Tô jas nebi znao včiniti. — Luther.

„Gospodne, lúbim prebiválišče hiže tvoje i mesto prebitka tvoje čésti“. Žolt. 26, 8.

IV. Molítev pri odhájanji z-cêrkvi.

Tvoje poti mi, Gospodne,
Pokáži, da nezablôdim,
Daj mi spoznati tve' steze,
Po šteri potújem, hodim.

Vodi me po Tvojoj rêči,
Ti verostúj na žitek moj,
Da vu mojem cêlom srdci
Vsígdár ostànem li Tvoj. Amen.

V. Molítev.

Gospodne, molítev mojo
Poslúhni jo milostivno.
Poslúhni i prošnje moje,
Moj Bôg ino moj Gospodne,
Prerazmi moje želénje.

Zgledni se milo na mène,
Ino slíhšaj rêči moje,
Gda te zezávam v-zmênkanji,
Z vûpanjem se bližam k-Tebi:
Pozdígni me gori k sebi!

Jeli máš skrb na tô, naj drúge túdi zovêš vu cêrkev? Jeli znáš, ka je túdi tvoja sramota, či je ji malo vu cêrkvi?

*

Takša naj bodo tvoja dela, liki tvoje rêči i tvoje rêči naj bodo takše, liki tvoje srdcê. — Lavater.

črêvlov, na visike peté polojnke nosijo, či je človek glêda, nogé kak spice májo. I te ov gvant je kakši? Z ténki mren divatna, moderna nošnja, štera ji neobráni prôti mrazi i húdomi vrêmení; indašnje so na glaváj róbce nosile, vezdášnje si nakrivi, v-eden kraj príteknejo na glavô kak eden kobak i záto je dosta glâve, vûh, šinjeka bolezní. Nê je tak čúdo, ka je dnesdén pún špítalo z-mládimi ženskami. Či se deklina omôží, kak porodi eden neosnovieni porod, šteri je zavržek, nede žnjega zdravo, močno pokolênje. Po prvom porodi obetežá i kúmrá do smrti.

Za pèdesét lét že nedo znali, nedo mogli naši potomci po nogáj hoditi, ár komaj, kak dête začne malo stápati, ga že na biciklin posadijo, v-cárti, slabo osnovlen zrasté vékši i nigdár nede krepek, na žitek valon môž, z deklíne pa spodobna: zdrave otroke rodéča, delavna mati.

Nê samo na têlo gledôč je slaba zgoja

vezdášnje decé, nego ešče slabêša je dúše zgoja. Za detinstva deteti vse dopústijo, nepošténost, nebôgatnost, norčárjenje, či kaj takšega neprístojnoga včini, ali guči, ga nepokárajó, nego se njemi smejéjo, prednjim kelko nedostojnoga gučijo i činijo, tak právíjo, ka je zdá ešče nôri, nevê, ka dela, gda de čednêši, de že nači. Samí sebê slepijo, ka se dête navádi, tisto nigdár nenihá tá. Vnogo rodítelov nika za lépo i gospodsko drži, ka se z decôv nedá „víkati“, per „tí“ si gučijo z starišom, náimre gde je samo eden otrok. Z tém se dête navádi sebê za takšega držati, kakši so starišje, nedrži ji od sébe za prednjêše i túdi je nepreštíma za drúgo, ka so njemi dužni vse spuniti, ka ono ščé. Táakša deca so nájbole nesrečni, či gori zrastéjo; nájbole nedo poštváli na stáre dni starišov i pri deci so túdi starišje nájbole nesrečni i od svoje húdo zgojene decé do na stáre dni zavrženi.

(Dale.)

Osvetek 25 létnice veleč. g. Luthár Adama dühovnika v Puconcih.

Aug. 28 ga je Puconska gmajna lépi i veséli ósvetek méla, v šterom je v dūhi Prékurm-sko evangeličanstvo (zvūn ništerni nezrēle vere) ž njimi vkūper svetilo. Pri lépom, sunčavnom dnēvi je prihájalo vkūper pobožno ljudstvo nē samo z Puconske gmajne, nego i z sōsedni gmajn i tūdi eden cēli autobus pun z sōsedne Nemčije, z šterimi so prišli trije g. dühovnicke. Tō gg. D. Paul Spanuth leobenski senior, Lic. Heinrich Goschenhoffer radgonski dūh, i Herbert Krajatsch feldbachski dūh. Z Prekmurja zvūn g. seniora Kovátša, ki so preč. g. pūšpeka zastōpali, so

Svečanost se je okōli desēte vōre začnola pri spominskem stebri v navzočnosti kakši 3000 vernikov. Strūkovska godba je pod vodstvom g. Bako Károlja zaigrala z právim čütēnjem „Bojdi veren“ korálno pesem. Po občnom popēvanji pesme „Či je Kristuš sam obramba“ je zastopnika Prezvišenoga z lepov deklamáciļov pozdrāvila Trokšar Aranka. Po pesmi puconskoga možkoga zbora so g. Hári domanjēvski dūh, glásili Rēč Božo z navdūšenostjov na podlági Mark. 16, 15—16 opominajōči na právo evang. verevrēlost, na nasledūvanje za svojo vero telko tr-

Dühovščina vu hodi k stebri.

navzōči bili gg. Hári Lipot domanjēvski, Škalič Šándor lendavski i Kūhár Ferenc morávski dühovnicke. G. narodni poslanec i vrēli naš seniorski inšpektor Benko Jožef so naravnōč z Beograda prišli, da tao morejo vzēti na toj i ešče na ednoj drūgoj svečanosti svojega národa. Z svojov navzočnostjov so spoštūvanje i ljubēzen do svojega dühovnika vōskázali tūdi gg. vučitelje i šolska deca puconske gmajne, ka se je posebno dopadnola gg. dühovnikom z Nemčije. G. zastopnika prečastitoga so v Márkiševci verniki šrčno pozdravili. V Puconcih so jih pa g. Luthár dūh. sprejēli i pozdravili.

pēči očákov i oni dühovnikov mantrnikov, z šteri se zdaj tūdi spomenēmo, kak iz oni poslancov Jezušovi, ki so pred 350 i 300 letami z Austrije pregnáni, se pri nas v Petanjcih naselili i od tēc so hodili glásit evangelium tūdi v naš kráj. Tō mantrništvo prikapči i dnesdén nás z našimi verebrati ovkráj meje z krepkim bratskim čütēnjem vkūper . . . Nasledūje možki zbor z pesmov. Potom pa jedrna deklamacija Franko Šarolte „Petanjskim borcem“. G. dūh. Luthár položijo z krátkim govorom k stebri zelēni vēnec na spomin Petanjski dühovnikov. Nasledūje deklamacija Podlesek Paule, potom občna pesem, za tem

deklamácija P.redoš Franca i Jonáš Franca. Dr. Spanuth leobenski senior so se v krátkom, jedrnom govori spòmenili z verevrelosti nigdašnji naši prednikov i nás opominali na isto. Njihov nemški govor je g. Jonáš katehet prestavo na slovensko. Pri stebri se svečanost zaključí z držávnov himnov.

Veličasten sprévod se gible nazáj proti cèrkvi. Vnogi že ne dobijo mesto, vòni poslúšajo nadaljüvanje ósvetka. Po občnoj pesmi so g. senior Kovátš pred oltárom svečano molitev opravili i epištolo čteli. Potom je moški zbor nasledüvao z „Visiki Bóg“ . . . pesmov. Zatem so g. Škalič Š. lendavski düh. držali predgo (Ap. Dj. 20, 24), v šteroj so se spòmnili z razmenja té svečanosti, štera je në pripravljena z kakšega preštimávanja, nego z onoga poštvávanja i ljubézni, štera tam prebiva v srdci vsákoga pobožnoga vernika pròti svojimi skrbnomi dühovniki. Na toj svečanosti ne poveličávamo i ne svetimo mi človeka, ár tó bi bilò pròti návuki naše ev. Cerkvi. Nego Gospodnomi Bógi skázemo vò čést i zahválnost, da je toj gmajni i Prekmurskomi evangeličanstvi darüvao toga verevreloga dühovnika, ki je s svojov delalübéznostjov, vernostjovi nevkleknjenov evang. ogvüšenostjov posvedočo, da „z radostjov dokončáva bežaj svoj i slúžbo, štero je vzeo od G. Jezuša k svedočanstvu Evangeliuma milošče Bože“ (Ap. Dj. 20, 24). Po svetovni bojni, gda se je vse mahalo, tüdi vera v srcah, je préjo za pero i kak branitel i boritel evangelijski pravíc z Dúševnim Listom i Ev. Kalendarom je gláso Reč Božo në samo v svojoj gmajni, nego vsepovsedik, gde svojoj cerkvi vòrni slovenski evangeličanci živéjo, ki te spise čakajo rájme v tühini, kak matersko písmo, düševne materé — Cerkvi. Luthár Á. puconski düh. je v vrsti oni odebráni slugov Gospodnovi, ki se ne brigajo samo s svojov čredov, nego na arci nosíjo šorš cèle Cerkvi, borijo se za njéne sv. pravice, svedočíjo kre Kristušovoga Evangeliuma pred cèlim svètom, tüdi pred ošpotávajóšimi nepríatelami, tüdi v neprilíčni vrémenaj i v tom vòdržijo pròti vsákomi potikávanji i ponižávanji. V té 25 letaj je dostakrat mogo brati mesto posejani rózic nehváležnosti trnje, večkrát se je vkanov oni, v šteri se je rájbole vüpo, spoznati je mogo rúšilce v oni, od šteri je mislo, da so stebri naše Cerkvi. Ali pròti vse tomí je voren osto nadale v svojem pozvánji, znajóči, da „eden prorok je në ljublení v domovini svojoj.“

Ta njegova delavolna, delazmožna, v Bógi vedno vüpajóča, nigdár se në mahajoča krepka evangeličanska ogvüšenost je tisto, zakoj mí Gdnomi Bógi čést i zahválnost spévamo dnes i prosimo, da naj on dá móč našemi léblénomi Jubilanti, da i nadale z radostjov skončáva svojo vzišeno slúžbo na radost našo, na ponos naše düševne materé, ev. Cèrkvi, na čést i díko Jezuša Kristuša.

Po predgi je pá moški zbor prišo na vrsto. Potem deklamácije Berke Ernója, Vukan Zlatice, Kühár Jolánke. Franko Karolina je lépo solopesem zapopévava z šolanim glásom.

G Jubilanta je pozdravila navzóči bodóča dühovčina, predvsem g. Kovátš senior v imeni púšpeka i senioráta, g. Benko nar. poslanec i sen. inšpektor, potem v imeni vučitelov g. Titan, šol. upr. v Puconcih. Od stráni puconskelgmajne g. Külitš Mihálj kurátor, od stráni gmanjskoga ženskoga družtva z genlivimi rečami Rátka Vera, ki je 25, v šòpek zvezani klinčkov z srebrnim trávom zróčila prèk Jubilanti. Prejo je pozdráve ešče od veči drúgi gospodov. G. púšpek D. Dr. Popp Filip, ostali dühovniki, gg. Hartner Ferdinand, Dr. Vučák, Dr. Vá'y, vučitelje, ženska družtva, Lebberz Henrik düh. i reditel ev. časopisa v Bački, Cvetko Franc bivši šolski nadzornik i drúgi odlični častiteli Jubilanta so pa lépe pozdráve poslali v písmah, ali v telegrámaj, šteroj je z tála v cerkvi, z tála pri sküpnom obedí bilò prečteto. Pár ji pa niže objávimo.

V cerkvi se je g. Jubilant z srcá shájajóšimi prebránimi rečami zahválo za pozdráve i za ljubézen njemí vóskázano. Oméno je svoje sodejavce v gmajni erkavši, da se nji dostája hvála, da ž njim vküpercimprajóči králestvo Bože, so ž njim do etigamao vòrno vòdržali. Predvsem pa naj Gdnomi Bógi bude zahválnost i díka, z koga milošče je včinjeno vse, ka je po njem včinjeno, kak po škéri Božoj, štera je v rokáj Gospodna. Po vrétoj molitvi i blagoslovom Jubilanta je nasledüvala občna pesem i z tem je ósvetnost zaključena.

Dosta národa je ostalo pri Kološa Gézi i Kühár Jánoši, pa tüdi pri Kühár Lajoši, da po dühovnoj hráni tüdi vzeme tó zemelsko i se malo razveseli. Pri sküpnom obedí pri Kühár Jánoši se je več krátki govorov žülo na Jubilanta. Dühovnicke so pròti 6 vòri razišli, národ se je pa ešče dale veselio.

Dugo nepozáblen ostáne te lépi ósvetek vsem tistim, ki so na njem tálvzéli. Sk.

Objáva trê pozdrávní písem.

G. Zongor Béla šinor železne srednje šinjorije, m. kr. v'ládni svetnik so z Kőrmenda poslali sledéče pismo:

Nagytszeteletű Lelkész Ur!

Vettem a puconci-i gyülekezet előkészítő bizottságának szives meghívását a f. hó 28. án tartandó hála és ö:ömünnepre, amelyen a hála gyülekezet megemlékezik Nagytszeteletűséged negyedszázados buzgó lelkészi működéséről.

Őszinte sajnálatomra, elfoglaltságom és a közlekedési nehézségek lehetetlenné teszik számomra, hogy a szives meghívással éljek és előszörval tolmácsoljam Egyházmegyéim köszönését és saját érzelmeimet.

Ezton köszöntöm a régi hűséges szeretettel Nagytszeteletűségedet, akiben addig, míg egyházmegyénkben működött, egyházmegyéink jegyzőjét, tehát fontos poz'ciót betöltő vezetőm berét és lelkészi karunk egyik legértékesebb tagját birhattuk és tisztelhattuk s aki nagyki terjedésű gyülekezetét immár 25 év óta a legkelkesebb buzgósággal és önmagát elégező ön feláldozással vezeti az Isten országa felé.

Szívvel kívánom — és ezzel a kívánsággal egyházmegyéim egész közönségének óhaját is tolmácsolom, — hogy még igen sokáig működhessék Anyaszentegyházunk és a puconci gyülekezet javára a legnagyobb áldással az Ur szülőjében. Kísérje apostoli lelkületű buzgóságát a jólelkűmeret boldogító jutalmán kívül híveinek szeretete, Anyaszentegyházunk hála elismerése és a jó Isten kegyelme.

Isten áldását kérem a puconci gyülekezetre is, amely hűséges szeretettel áll jubiláló lelkéze nemes pásztori alakja mellett.

Az Isten áldását kérem végül ünneplésükre. Forrassza össze ez még szorosabban a lelkipásztor és a nyáj szívet s erősítse az Anyaszentegyházhoz való törhetetlen ragaszkodást.

G. Dr. Bratina Franc, sreski načelnik z M. Sobote:

Visokospoštovan! gospod župnik!

Ker jutri radi udeležbe na taboru v Ljutomeru, kjer moram govoriti z g. ministrom, ne morem priti na svečanost v Puconce in Vam k Vaši 25 letnici osebno čestitati. Izvolite sprejeti od mene k Vašemu jubileju tem potom najprisrčnejše čestitke z iskreno željo, da bi

Vam Vsemogočni podelil milostipolne prijetne dni do skrajnih mej človeškega življenja pri Vašem nadaljnem delu v boju za ohranitev neprecenljivih vrednosti Kristusovega nauka in obstoječega družabnega reda proti temnim silam, ki Odrašenika nočejo poznati.

Sprejmite tudi ob tej priliki izraze mojega najodličnejšega spoštovanja.

G. Baron Janoš šinor z Maribora:

Hochwürden

*Herrn Adam Luthar, evangelischer Pfarrer,
Puconci.*

Es ist mir ein Bedürfnis, Ihnen, hochwürdiger Herr Pfarrer, zu Ihrem 25. jährigen Jubiläum die innigsten Segenswünsche unseres deutschevangelischen Seniorates im Draubanate zum Ausdruck zu bringen. Möge Ihnen die von Ihrer Gemeinde bereitete schöne Feier ein geringes Zeichen des schuldigen Dankes für Ihre unermüdete Aufbauarbeit in der Gemeinde und Ihren unerschrockenen Einsatz für evangelisches Leben in Seniorat und Landeskirche sein.

Für Christi Diener und Haushalter über Gottes Geheimnisse ist ein Jubiläum auch ein Richttag, an dem wir uns unserem Herrn stellen, um mit dem Masstab der Treue gemessen zu werden. „Nun sucht man nicht mehr an den Haushaltern, denn dass sie treue gefunden werden.“ (I. Kor. 4, 2.) Ich freue mich, Sie als einen der Treusten unserer Landeskirche auch ganz persönlich zu Ihrem Jubiläum beglückwünschen zu können.

Zahvala.

Čast nam je izrekati zahvalo vsem, ki ste na kakršenkoli način obiskali dne 28. avgusta našo farno proslavo v Puconcih in ste izkazali spoštovanje velikim petanjskim borcem ter zvestobo in ljubezen svojemu dušnemu voditelju prečastitemu g. Luthar Adamu za njihov srebrni jubilej. Zahvaljujemo se vsem udeležencem od blizu in daleč: prečastiti duhovščini iz prekmurskega seniorata, trem duhovnikom iz Nemčije, senioratnemu inšpektorju g. Jos. Benkotu, prečastitim govornikom, farnim funkcionarjem, društvom, korporacijam, učiteljstvu, kolesarjem, pevcem, godbi, veliki skupni vernikom iz Nemčije in iz drugih senioratov v Jugoslaviji, darovalcem cvetja, šopkov in državnih zastavic, ki so tako obilo krasile zgodovinski steber in slavolok, zvestim pečarovskim vernikom, ki so cerkvišče ure-

dili, šolski deci za podoknico in deklamacije, gasilcem, orožništvu in občini Puconci za vzdrževanje nadzora, dekletom, ki so prodajale v dobrodelne svrhe jubilentovo sliko in vsem časopisom, ki so objavili to proslavo.

Največja hvala gre pa Bogu, ki nam je dal sredi viharjev, temnih oblakov in nalivov deževja svoj zmagoslavni blagoslov — lep sončni dan, da smo mogli v tako veličastnem zboru ogromne množice iznad štiri tisoč src zapeti našo večno lepo kantato, himno naše evangeličanske svete Cerkve: „Trdi grad je naš Bog zmožni!“

PRIRPAVLJALNI ODBOR — UREDNIŠTVO.
Puconci, dne 28. avgusta 1938.

Evang. žensko društvo v M. Soboti

priredi v soboto **24. septembra** DRUŽABNI VEČER s programom in plesom v prostoraj sokolskoga doma, na šteroga brez posebni vabil tudi po etoj poti vabi vse svoje prijátele i prosi za obilen obisk. Začetek ob 8. vóri.

V opomin.

Ar se večkrát zgodi, da pridejo gospodičje druge vere k ogledi k evang. familliam i nago-varjajo je, da prè oni ne smejo idti v evang. cerkev k zdávanji, ar te Bóg vè kama bodo pre-miščeni, ali odpúščeni z slúžbe itd. i z tem prisilijo deklino na reverzališ. V naši demokratični držávi vse pripoznáne vereizpovedi — tak i evangeličanska — enákoprávnost májo i se nikomi nikaj nemre zgoditi od stráni cblásti, či v edno, ali v ovo cerkev ide k zdávanji. Tò je istina! Kí nači guči i žali náš národ evangeličanski, tak da bi mi nikše druge vrste držávljani bili, tisti mržnjo seja i je lažlivec, vrèden kazni. Tákšim v oči povéte, ka lažejo i ne dájte se zapelati. Zrèloga mišlenja človek njim tudi nede vervao. Grdo delo je, či štoj svojo versko nestrpnost z lažjov pokrival! Tò v opomin vsakoj evang. familliji, če tudi smo ogvúšeni, da eden evangeličá-nec tak daleč nigdár nemre zaumani biti, ka bi tákšoj láži gori seo!

Jts.

„Ka mi čini moja církev za tak drágo, od štere ji nájveč sploh niti nevè, ka je ona pravzaprav? Tò, ka Svèti Dúh pre-biva vu njej, ka ni edna církev se ndrží tak čisto Bože Rèči, tak z srcá nepopèva, tak verno nemoli, tak tiho netrpi, tak prosto dolinepovè tak detinsko se nevúpa, tak možasto se nebori, kak moja církev.“ D. Bezzel.

Dúhovno skrbstvo za naše izseljence v Nemčiji.

Na keliko nás dreseli tò, ka našim izseljencem vu Franciji vu njihovi dúhovni potrebčijnaj zvón naši evangeličanski štapov z nikim drúgim nemoremo na pomòč bidti, na teliko je je nás obvéselilo, ka verna skrbnost mecklenburške držélske církeve i našega g. púšpeka D. Dr. Poppa je pripomoglo do toga, da so Lepoša Štefan teologuš z Šálovec od 3. julija do 19. augusta obiskali naše izseljence zòsebnò v Mecklenburgi i njim z dúhovnov hránov slúžili. G. Lepoša so nam od svojega blagoslovenoga delovánja nasledújòče naznanili v písmi.

Velečastiti gospod dúhovnik!

Vu začétki mojega písma se Vam najlepše zahválím za „Cerkevne pesmi“, štere ste izrecno za moje dugovánje natiskati dál. Z veseljem sem je sprijao i je tudi dobro goripontúcao.

Že sem šesti keden eti v Mecklenburgi i mam jáko blagosloveno delo, ar so vsi lúdje, k šterim pridem, veselijo i z veseljem idejo v církev ali pa v molitvárnico i se gospodnoga Bogá spomenejo. Doségamao so nej mogli i pravzaprav nej šteli idti vu církev, ar so nika nej razmili; záto je pa bilo veselje tem vékše, gda sem prišo k njim i jim Bože reči vu našem prekmurskom jeziki gláso. Skoro vse ženske, štere so v posamezni grupaj prišle v církev, so se jokale, ar to se jim je gvúšno Bože čúdo vidlo, da po tak dugom časi lejko čújejo domáči glás.

Jaz mislim, da mecklenburškoj držélskoj církví lejko veliko hválo dávlemo, da je na to idejo prišla, se za naše evang. lúdstvo v dúševnom táli skrbeti. Posebno pa gg. fararom, šteri so me vsepovsédik z velikov gostoljubnostjov gorivzéli i mi pri mojem deli pomagali. Za potrebnò spoznam, da se naša církev kak nájbole vu vsákom leti za té lúdi poskrbi, da se nam ne zgúbijo, drugače mo mi sami krivdo nosili. Ka se njihovoga zaslužka dostája, zaslužijo ništèrni, šteri dosta na rekord delajo, jáko dobro. Povprečno na dén 8—10 márk, ka je vu naši valuti jáko dosta. Jestejo pa tudi tákši, šteri samo tri márke na dén zaslužijo, ali tudi to je za naše razmere zadosta. Božno za njé je pa, da nemrejo vse, ka zaslužijo, domo poslati. Za obri ostánjeni pénez si morejo kaj kúpitj, ovak je zgúbijo i vu tom táli je jáko srcé boli.

Ka sem pa pri vsej v pamet vzelo, je njihova velika ljubézen do naše prekmurske zemlé. Sploj sem nej mislo, da bi vu srci ednoga preprostoga človeka iz našega Prekmurja ležala tak velika ljubézen do domovine. Vsígdár jim je samo to na pámeti, da gda do šli domo. Vu ništernom mestí so me pítali, da gda ídem domo i sem jim pravo, da za tri tedne in ženske i dekliné so se tak glásno jokale, da one ešče 5 mesecov tú morejo ostáti.

Vu ništerní mestaj sem čúo, ka naše dekliné nepošténo živéjo i so v njevki z našimi lúdmí i ženami i lečejo z Nemci i Poláci okoli i cèle penezé, ka zaslužijo za luksuz tá zmečejo. Dobro bi bilo, da se Dúševní list od tákší spomené; mogoče da njim kaj pomágalo. Jaz sem je kárao, ali ne vem, či de njim to kaj pomágalo. Mogoče se je gda spomenéte, gospon dühovnik. Dosta sem ji iz Slavečke fare najšo, štere so s katolíčáni vküper i iz vsej stráni sem same dobre glási od nji čúo, da so poštene, šparavne i delavne i tak je túdi gospod z njími jáko zadovolen.

Vu vüpanji, da ešče duga lejta med nami ostánete, skončam moje pisanje i Vás vu iméni vsej naši delavcov najlepše pozdrávlam.

Schwerin, dne 10. 8. 1938.

Spoštovanjem
ŠTEFAN LEPOŠA.

Veliki dén v Krnci.

Máli zvon krnčarov je 1938. aug. 21. zadržéčara poredno lúdi vküpepôzvalo k Krnskomi brútví na hrálo dávajóči ôsvetek i na včénjé módroga računanja dnévov našega živlénja.

Tomi málomi zvoni so ob toj prilíki ešče skuzé túdi tekle, gda je krnsko i okóliško Bože lúdstvo lehko z visíke, lépe kamene svoje rezidencije pozávao i donio: Trdí grád je naš Bôg zmožni.

Med lépim redovékom je blagoslovení nóvi zvonik i fatat zemlišča za cintor. Strukovska banda je zaigrála „Oh svetla zvézda zorjanska“ korál. Krnski moški khoruš je spopevao pod vodstvom Rátkai Ödöna š. opravítela „Tebi, tebi, oh Bôg, düh . . . cerkv. pesem. Molítev. Istí moški khoruš je popevao: „Radostí skuza poléva“ pesem. Puconski dühovnik so na podl. Mat. 23, 37. sv. govor držáli i vu Božem sv. iméni prék-dáli občnoj slúžbi zvonik i potom blagoslovíli

fatat zemlišča k cintori. Moški khoruš je ešče popévao pesem „Nej sem ves práh...“; igre khoruš je pa nazádnje špilao: „Te smrti obládavníki“ korál.

Blagoslovítev nóvoga zvoníka v Krnci.

Krnci so puconské fare nájménša vés. Stári zvonik so napravíli očáci 1862. l. Tístoga časa je bilo v Krnci hiž. štev. 13. Svetovna bojna je túdi njíhov zvon odvzéla. 1922. l. so si nóvi zvon spravíli. Zidavo novoga zvoníka so pa t. l. maj. 15. pri hiži Fartelj Jožefa starešino sklenoli i z edním zaprosíli od kmeta Škrílec Jánoša fatat zemlišča za nóvi zvonik i pokopálišče, štero je on, brez otrokov bodóči, radevóle darúvao na svoj spomín.

Vse potrébne delavce z velikim vküprazménjem i zmírovním znášanjem je kraj darúvao, pláčani so bíli lí meštrí, a hráno za té je túdi kráj darúvao. Rávnótak materiál za zidávo je túdi kraj poskrbo.

Céla zidáva nóvoga zvoníka stáne 14.000 din. Na tó je dóbo kraj podpore od ednoga neimenúvanoga 1190 D, od g. Kùhár Štefana z Tešanovec, morávské fare inšpektora 600 D, od svojega rojáka g. Nenčíč Matjaša trgovca v Križevci 250 D, od g. Benko Jožefa nar. poslanca 100 D i od g. Vítmajer Gergora z Francíje 50 D; navküp 2190 din.

Hvála za vse mílostívnomi Bôgi! Hvála zvün-skim pomočnikom! Hvála dománjim, šterím nájvékší nájem bojdí radostí dobrodokončanoga dela!

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Od méne pa tó kraj bojdi, ka bi se hválo; nego vu križi Gospodna našega Kristuša, po kom je meni svét raspéti i jas svéti.“ (Gal. 6, 14)

Pečarovci. Pri nas so neprijétne razmere bílé z zidanja tóřma i zvonov správlanja. T. I. aug. 15-ga so té razmere pri nazočnosti puconskoga fárnoga predsednikstva poravnane i tomi se zdaj vsi veselimo, ár previdimo dávno istino: „Ovo, kak dobro, kak vugodno je bratom v jedinstvi prebivati.“ (Žolt. 132, 1)

Samovolní dári. Na goridržanje Düševnoga Lista: Pintarič Jánoš trgovec Bogojina 10 D, Vrečič Mikloš Zágreb 10 D, Horváth Lajoš Dollna 4 D, Sever Štefan Nemčija 5 D, N. N. 10 D, Erniša Jožef Moščanci 20 D, N. N. 10 Din. — Na nesprhlivi věnec Luthárove Flisar Šarolte: Šiftár Lukvik Polana 50 D, Šiftár Géza Brezovci 50 D, Franko Jožef i Franko Kalman Markišavci 10—10 Din. — Topla hvála všém!

Pošta. F. B. Gross Belovo. Vaš artiku'uš že vónabrání smo pritisnjeni bili za prihodnjo številko tádjáti. — *Vrečič Viljem štud. theol., N. N. Rogaševci, V. Korošec Ljubljana:* Vaši artikulušje v prišest. numeri pridejo na vrsto. Rávnostak drúgo zaostálo i naznanilo od seniorátoga i Gustav Adolfa fil. društva správišča prihodnja numera prinesé.

Turobni glási. Zádni mēsec so se z Puconske fare odselili vu večnost: Temlín Magda v Markišavci, stara 73 l.; vd. Flisar Franciška, roj. Slavic na Vaneči, stara 75 l.; Kúhar Mikloš v Puconci, star 71 l.; Luthár Šarolta v Andreci, stara 38 l.; Podlesek Mariška v Šalamenci, stara 8 l. (mrta v Sobočkom špitáli) i 1 otrok v Polani. — Naj májo sladtek grobni sēn i blázeno goristanēnje.

Učiteljski glási. Na predlog prevzv. g. púšpeka je imenovan za honorárnoga veroučitelja na ljudski šoli v M. Soboti g. Darvaš Vladimír kaplan. Oček Franc učitelj iz Tišine je premeščen v Bodonce. Nadalje so imenovani: Poredoš Evgen v Bodonce, Vučak Štefan v Predanovce, Barbarič Karol in Lippai Angela v Domanjševce. Všem imenovanim čestitamo in njim želimo obilo blagoslova pri verski krepitvi našega národa.

Ka novoga? Petdesetpeta svetovna skupščina Luther Zveze je bila obdržana v Neutlingi v Würtembergi. — Naš prevzvišeni g. púšpek, ki so zadnje dni avgusta bili na glávni skupščini G. A. društva v Halle i, so pred krátkim bili pri g. bani dravske banovine Dr. Natlačeni v rázni verski zadevaj. — Pazka cele evropske diplomacije je obrnjena na Češko zavolo sudetsko-nemške pokrajine. Ognjevití govor Hitlera v Nürnbergi je češke Nemce spravo iz rávuotežja i so začnoli demonstrirati. Češka oblast je z orožjem začela krotiti Nemce, ki so pa túdi s púškami odgovarjali. Dosta mrtvih i ranjenih je bilo i je ešče dnesden cela pokrajina právo sršnjovovo gnezdo, gde je razglašen statárium. To je nadjignolo samoga 70 let staroga angleškoga ministrskoga predsednika Chamberlaina, ki je z aeroplánom, — v šterom je ešče nígdar ne sedo, — prileto k Hitleri na pogájanje zavolo češko nemškoga pitanja. Ka sta napravila, nihče ne ve. Gda je Chamberlain nazaj prileto v London, ga je čakalo kráľjevsko písmo, i v krátkom sta priletela k njemu francuski zunanji minister s predsednikom i referent za Češko, lord Runciman. Hitler i Chamberlain sta se drúgič najšla 20. sept. v Kölni. Vúpati je, ka se to pitanje reši brez bojne, čerávno vse národne menjšine na Českom vréjo i bežijo prek granice. Cena meli, masti, cukri i kávi se je skoron podvojla. Moški od 18 do 50 let ne smejo iz držáve. Nad 5000 lúdi je že príbežalo na Madjarsko, vno go pa v Nemčijo. Mussolini je v Trsti meo veliki govor, v šterom je dosta ostroga povedao proti Čehom.

Lutherove reči k 3. zapóvedí: „Ka se naj mi Bôga bojimo ino ga lúbimo, — svétoga písmo i svéte réči njegove nezavržmo; nego jo za svéto držmo, radí poslúhšajmo ino se jo včimo“.

*

Bôg je to nájveč i to nájvékše dao nam: žitek i z vekivečnim žitkom nás túdi ščé obdarúvati. Záto za volo nájménšega, za volo tēla staranje zavúpajmo li na Njega. — Luther.

*

Skúšávanja s svojov močjov nemoremo obládati. — Luther.

*

Dnes glás njegov čújete, neobtrdite srcá vaša. (Žid. 3, 7—8.)